

A black and white photograph of a woman wearing a zip-up hoodie and glasses, waving her right hand. The background is dark.

ANLUR

Peace Love Unity Respect

Newsletter published by
No. 2, summer 2001.

Spica

Možda to i nije najprimjerenija stvar kazati za fanzin od 16 stranica, ali PLUR nije lako uređivati. Naravno, uvijek možete skupiti par relativno dobrih tekstova, poslagati zgodne slike snimljene po mnogim partyjima, ubaciti pokoju recenziju i reklamu, dodati raspored i to je manje više to. Pa, ne baš sasvim...

Velika događanja na sceni, partyi, glazba, odjeća, droge i reklame sastavni su dio svake scene, ali mi bi u PLURu vrlo rado pošli pokoji korak dalje, uobličili i razmotrili neke od ideja i pojava koje stoje u backgroundu rave/clubbing/party scene (ili scena), ideje koje se mogu kondenzirati u skraćenicu PLUR, ali i na gomilu drugih načina o kojima će biti riječi u ovome i sljedećim izdanjima. Svedemo li party na izlazak u disco, tulum s friendovima, slušaonicu, mjesto za gaženje drogama ili obožavanje DJa, propuštamo ono bitno. Naime, pravi party je jednostavno drugačiji od svega – bilo zbog nekonvencionalnosti, bilo zbog nesevakodnevnog osjećaja zajedništva, slobode i senzualnosti koji nam može pružiti ili nečega desetog, mnogima nam znači jako puno (pa i nakon što smo postali punoljetni). Uz toliki, često vrlo emotivni angažman, bilo bi u najmanju ruku nepošteno od nas uređivati i pisati PLUR kao da se radi o nekom usputnom projektu u koji ubacujemo sadržaje samo zato da "popunimo prostor" - jednostavno, kada zaključimo da više nećemo imati što za reći, prepustit ćemo prostor nekom drugom, radije nego da pišemo stvari koje ne mislimo ili ne osjećamo. Bilo kakav drugačiji pristup pisanju o sceni s naše strane značio bi varanje ljudi koji PLUR čitaju, neovisno o tome slagali se oni sa stavovima iznesenim u njemu ili ne.

(strangelove& TT)

Editorial

Operating Tracks

Summer edition

DJ Pero Fullhouse

1. BRYAN ZENTZ / AARON NESBIT presents Masters of static - strictly (SUPERBRA)
2. FELIX DA HOUSECAT "Silver Screen Shower Scene"; Laurent Garnier RMX (ROCKERS 1)
3. FAITHLESS "We Come" Dave Clarke RMX (CHEEKY)
4. CIRCULATION Limited 7 (CIRCULATION)
5. ALEKSANDER KOWALSKI "Echoes" (KANZLERAMT)

DJ CET

1. BRIAN ZENTZ "All terrain versions" (ROTETION)
2. PLAYER 5 (PLAYER)
3. LIFE aka OLIVER HO "Fever" EP (COSMIC)
4. THEORY 10.1 & 10.2 (THEORY)
5. DEVILFISH - "Techwise & Otherwise" LP (BUSH)

DJ Ludvig

1. DOGMA 3000 "Superman" (Hadshot Haheizar)
2. PRISONERS OF THE SUN "Bring Back The Sunshine" (Spiral Trax)
3. SON KITE "Aiwana" (Digital Structures)
4. SONIC FUSION "Wild Boyz" (Hadxx 001)
5. VENUS "I got Something" (Dragonfly)

PLUR impressum

PLUR je mjesečni newsletter udruge za zdraviju subkulturnu scenu Špica.

PLUR znači Peace Love Unity Respect.

Pitanja? Komentari? spica@spica-info.hr!

Urednik se prije zvao seadd, ali je doživio krizu identiteta i sada se odaziva na ime strangelove.

Svejedno, i dalje možete kontaktirati na seadd@yahoo.com

U ovom broju sudjelovali su TT (crninja@hotmail.com), Jasna (jasna@er45.com),

Sergio (sergio@pegla.com), Blue Fusion (bmanuela@hotmail.com),

Koma (komacore@usa.net), Sanja (ssaannjaa@hotmail.com), Romana (roki@email.hinet.hr)

Logotip Špice napravila je anchee (n-chi@skyphe.org).

Slike u ovom broju fotografirali su Blue Fusion, Koma, Romana i strangelove

Cover: Petra @ Meet Me

DJ Ganesh

(in no particular order...)

1. CONTRABAND "who killed Franklin" (chainsaw massacre rmx) (Twisted)
2. TICON "u can have my fraggles" (Digital Structures)
3. BOX OF FROX "Floor Diving" (album) (Free Form)
4. VA "Something for the weekend" (Flying Rhino)
5. TREIBSTOFF "once again" (Tatsu)

Na partyju, ljudi su nam nam blizi, draži, otvoreniji, i u rijetkim trenucima sto smo razumni, postaje nam jasno

We live in a fairy - tale

Gledam je dok kao u usporenom filmu diže ruke, mekano ih uvija, izvija vrat, mokra joj se kosa lijepi za leđa... Struk se giba u ritmu glazbe, iz nje izbija nekontrolirana sreća dok pleše zatvorenih očiju, a tijelo joj izgara u pokretu.

Senzualnost. Radost. Prekrasno tijelo utopljeno u glazbi. Napućene usne i istovremeni smiješak...

To je Ona. I ja sam Ona – nekome drugome. Tko zna, možda i Njoj samoj.

Teško shvatljivo?

Pojednostavit ću. Ja sam cura. I Ona je cura. I nismo homoseksualke. Samo se sada vidimo u potpuno drugačijoj atmosferi, u viziji, hermetičnoj atmosferi jednog naoko prućnog i zagušljivog partyja. Sada se promatramo kroz ružičaste naočale, i dijelimo radost trenutka u kojem smo se sasvim slučajno zajedno zatekle. I meni nije važno je li ona lijepa, ili ružna, duhovita i pametna; meni čak nije niti važno je li ona možda Ona. U tom trenutku ona je moja senzualna spoznaja, ona mi se sviđa i ja bih dirala imaginarnim rukama njenu svjetlucavu kožu.

I to se – sigurno – događa svima nama koji odlučujemo svoje noći posvetiti sebi samima, osloboditi svoje tijelo i dozvoliti umu da se odmakne od dana i pusti glazbi da ga nosi, da ga oslobodi frustracija, obveza, svega što donosi ponedjeljak i četvrtak; i pustimo «ratio» da se odmori. I samu riječ «party» izgovaramo poput čarobne riječi za meditaciju... Jer party to i jest – meditacija duha i pražnjenje tijela, davno izgubljeni osjećaji slobode. I svi mi koji si to ponekad priuštimo slobodniji smo i otvoreniji prema svijetu.

A sad se vraćam na Nju i moje imaginarne ruke koje je žele dotaknuti...Zašto imaginarne? I zašto ja Nju zapravo ne dotaknem, svojim stvarnim tijelom? Odgovor je jednostavan: zato što je nepotrebno. Jer ja nju «osjećam», nije mi potrebno dotaknuti je jer sam svu onu senzualnost već spoznala. Nije potreban tjelesni kontakt između dvoje ljudi da oni podijele svoju senzualnost.

Potrebna je sloboda uma.

Zato se na partyju događaju susreti koje promatrač može tek uočiti, ali nikako razumijeti. Razumijet će tek kada se počne oslobađati, kad shvati da nije bitno kako izgleda i kako pleše, već da je dio sretno mase koja uživa u slobodnom iskazivanju vlastite radosti. U tom trenutku svi su lijepi onoliko koliko se osjećaju slobodnima.

Zašto toliko govorenja o slobodi, a ovo je članak o seksualnosti na partyju?

Jer opuštanje uz glazbu, plesanje, divljanje, «pražnjenje», vode oslobodenju duha. Tijelo koje pleše, koje se u pokretu izvija i u tome uživa, oslobodeno je srama i time odmah privlačnije, seksualno zanimljivije i djeluje pristupačnije – zbog pretpostavke da je i duh slobodniji. A svi mi koji izabiremo takav način opuštanja, «ispucavanja», trebamo zapravo odmak od luđački brzog tempa kojim

živimo pokušavajući pratiti ritam suvremenog svijeta. I zato opuštanje nalazimo na partyju, gdje ljudi jedni drugima dozvoljavaju oslobodenje od većine bespotebničkih društvenih i moralnih normi, zaostalih iz davno prošlih društvenih uređenja. Oslobađanje od prastarih društvenih okova potiče oslobađanje duha i misli, i to je oslobodenje pozitivno jer je izazvano atmosferom jednakosti i zajedništva. A «jednakost i zajedništvo» - dvije ključne riječi za čovječanstvo i njegov razvoj – u ovim je životnim uvjetima teško (nekome nemoguće) postići. Nova generacija nema vremena, mi svi trčimo bespoštedno ganjajući svoje ciljeve, i nemamo mi vremena za opuštanje; ne možemo mi plesati sentiše a živimo u zagušljivom memljivom gradu, srećemo dnevno milione ljudi koji isto tako neumorno trče sa svojim podočnjacima ispod očiju! U jednom danu proživljavamo pola života nekog davno rođenog čovjeka, i svjesni smo da ćemo tako još dugo dugo trčati, tko zna hoćemo li stati ili ćemo se negdje po putu samo preoblikovati u nešto drugo i nastaviti trčati... I sama svijest o nemogućnosti odmora, koja ne mora nužno biti negativna, pridonosi stresu i zahtijeva filtriranje; jer svaki oblik stresa mora biti «izbačen».

I zato nama treba jači i duže «pražnjenje», i zato se u tim trenucima želimo osjetiti slobodnima i ispoljiti svu ljubav i svu strast koju nosimo u sebi – naglo, trenutačno i potpuno oslobađajuće, intenzivno koliko možemo podnijeti; erupiramo u trenutku i proživimo svo uzbuzđenje, svu moguću sreću, pročišćavamo emocije i kroz sebe filtriramo čistu energiju, onu koja nam je potrebna da bismo sutra nastavili trk. I onda neko vrijeme trčimo sa smiješkom na usnama, jer smo se pročištili, ispraznili, obnovili. Odajemo počast vlastitom tijelu i umu, mi ubrzani Europljani, kao što neki smireniji ljudi u nekim smirenijim kulturama odaju počast sami sebi u, recimo, hramu. Prenaglašen i pomalo bezobrazan izraz «Tonight, this is your church, and DJ is your God!» dobiva pomalo vrijednost u nekom minucioznom smislu, u usporedbi smirenja kojeg izaziva odmak od stvarnosti, bio to odlazak u shopping, u crkvu, na godišnji odmor; na party.

Na partyju je seksualnost izraženija kod oba spola. Jer u trenutku opuštanja želimo sami sebe doživjeti intenzivno, želimo da nas svi oko nas dožive intenzivno, želimo si posvetiti više pažnje nego nekog drugog dana. I želimo oko sebe isto tako osobe zanimljivog izgleda; bez obzira na to hoćemo li s njima samo plesati ili ćemo pokušati uspostaviti verbalnu komunikaciju. Ponekad nije važna niti komunikacija, već samo vizualni dojam, jer ugodnije je opušnati se u društvu ljudi koji su lijepi, nasmiješeni, sretni; plešu!

Isticanje vlastite seksualnosti na partyju zapravo je odraz težnje za slobodnijim izražavanjem. Zato na partyjima dozvoljavamo strancima da nam prilaze, uočavamo osobe kojima bismo željeli pričati, želimo da nam privuku pozornost neki posebni ljudi; jer za to niti nemamo vremena preko tjedna, niti se možemo dovoljno opustiti da si to dozvolimo. I zato su cure na partyju slobodnije obučene, maštovitije, dozvoljavaju si ludosti koje ne mogu nositi svaki dan, jer je tako olakšavajuće ne misliti o «društvenom prihvatljivim» odjevnim predmetima! Dečki se pokazuju u potpuno «nemacho» stilu, oblače svjetlucave majice i kratke hlačiće (koje ni jedna društvena norma ne bi dozvolila!), ne srame se tipičnih «homo» prefiksa, jer je nebitno što o tome misli netko «izvana». Slobodu duha želimo pokazati i svim vanjskim sredstvima kojima raspolazemo. Jer zašto ne bismo izgledali drugačije, kad se i osjećamo drugačije nego svakog dana; a svi oko nas razumiju!!!

Zato dok ste na partyju – pustite slobodno da vam um luta, obavlja nepoznate osobe i u trenutku ih obožava, nije važno niti tko je ta osoba niti kojeg je spola... Jer to je sloboda, a sloboda je – Ljubav. Jer darujući drugome ljubav, darujemo ljubav sebi.

(sanja)

PLUR jest ono osnovno što nas vodi kroz partyje, no emocije i seks stalno su prisutni među nama. Na partyju, oni poprimaju posve neočekivane oblike

DJ Augie a.k.a. Ambusher

Techno i house kao glazbeni pravci po svojim su korijenima posve divergantne pojave, a opet, od ranih početaka rave i party kulture često su se ispreplitali. Kako se tvrdi i nemelodični techno može tako dobro nadopunjavati s laganim i osjećajnijim houseom?

Polaziš od, kako ti kažeš, tvrdog i nemelodičnog techna i laganog, osjećajnog, *soulful* housea. Uzmeš ono što je najbolje kod techna, a to je njegova neograničena

repetitivnost, konstantna vožnja loopova koji rotiraju i daju ti osjećaj beskraja. Zatim uzmeš ono najbolje od housea, njegov senzibilitet, toplinu i sve ono što možeš doživjeti u manjim i intimnijim klupskim prostorima; jednom rječu: sex.

Spajanjem te dvoje dobiješ techouse, tj. kako je Mr. C, jedan od tvorca ovog smjera rekao, da je to istovremeno "techno for girls" i "house for boys". Ali na tome nije kraj, u techouseu mogu se naći utjecaji svih pravaca elektronske glazbe, od breakbeata, trancea, progressiva, electra, što znači da je techouse savršeni hibrid, *mix* za svakoga, glazba koja je potpuno *open-minded* i nema pravila. Naravno, treba je znati prepoznati.

Kako to da je techouse postao toliko popularan ovdje, premda slovi više kao "alter" i "art" pravac?

Techouse je unatoč svemu ovome dosegao veliku popularnost i u svijetu upravo zahvaljujući tom fascinantnom spoju brzine i topline. U našem slučaju, bitna je bila i pravilna prezentacija od strane poznatih DJa koje smo imali prilike čuti kod nas. U sklopu projekta Stereo Studio, tu su gostovali DJi koji su imali vrlo velik utjecaj na razvoj glazbe, kao što su Eddie Richards i Terry Francis.

Mnogi bi se složili s tvrdnjom da je rave kultura u velikoj mjeri aseksualna. Generalno, izuzmemo li outsiders koji uvijek ima, ljudi koji dolaze na partyje dolaze zbog plesanja i druženja a nije im cilj "traženje" partnera. Misliš li da je to loše?

Tu cijela stvar ovisi o vrsti glazbe i samom prostoru u kojemu se party odvija, tj. kako je cijeli projekt prezentiran. Svima nam je poznata hladnoća dvorana na zagrebačkom Velesajmu, koja dobrim dijelom ubija toplinu i seksualnost doživljaja. Generalno, tu se nema što "tražiti", već se ljudi drže svojeg društva jer se baš i ne žele izgubiti u masi od 5000 ljudi.

Sexy-atmosfera brzo raste kako se približavamo house muzici, do

Malo smo uskočili u techouerske vode i u njima udavili DJ Augiea, kod nas manje poznatog po producentskom imenu Ambusher. Osim što je totalno cool razgovarati s nekim koga je intervjuirao Feral, sada znamo da je i Augie totalno cool. I da ga nije sram pričati o sexu...

te mjere da imamo i sexy-house. Jesu li po tome možda houseri drugačiji od regularne party populacije – s jedne strane nabrijani klinici koji skaču na nabijačine a s druge strane polugole dame koje njišu bokovima.

Muzika je ta koja gradi atmosferu i cjelokupan dojam. Ljudi podilaze muzici i svatko ju osjeća na svoj, osobni način. Nešto što je neke može aseksualno i mračno, drugom može biti vrlo romantično. Sam house je dobio reputaciju sexy muzike zato što su se partyi takvog stila održavali u manjim klubovima od 300-500 ljudi, s mnogo emocija zbijenih na malenom prostoru. I sama riječ *house* govori tu puno; cupkamo s noge na nogu, malo čavrljamo... uglavnom jedna pitoma, neobavezna, tulum atmosfera.

Zašto si počeo sam raditi muziku?

Kada sam počeo raditi 1997, interes kod nas za tu vrstu produkcije bio je relativno malen. Danas su stvari puno jednostavnije, software je vrlo "user friendly", a oprema je pristupačnija. Meni je najvažnije bilo od nečega početi, pa je prvi komad opreme s kojim sam krenuo bila rolandova ritam mašina R-8, s kojom sam se polako učio slagati ritmove. Naravno, prije svega toga, trebalo je znati kakvu muziku želim raditi, pa sam se shodno tome orjetirao.

Nakon te početne faze znao sam složiti dosta ok ritmova, pa sam onda nabavio synthesizer, Roland Juno-10, koji može pokriti dosta širok spektar ukusa, od *laidback* muzike do techna.

Tako je sve manje-više počelo... Pa onda "provališ" jednu spravu pa hoćeš još, makar mislim da je bolje eksploatirati jednu spravu do maksimuma i raditi s manjim brojem opreme.

Inače, što se muzike tiče, otvoren sam za suradnju, jer što je više ljudi, iz zvučnika izlazi kreativnija muzika. Baš sada dogovaram suradnju sa Zvukom Broda i veselim se tome.

Kakav ti ambijent najbolje odgovara kao DJu?

To su svakako klubovi, bez previše raznih svjetlosnih efekata i sličnih "čuda", samo par skenera da se postigne *smoothy* vibra. I sam dosta izlazim, volim plesati, volim osjećaj kada tek uđeš u klub, iščekivanje i sve što dolazi nakon toga.

Nisam ljubitelj open-air partyja jer *floor* je na njima često travnat i neravan pa je teže plesati, makar sam doživio par prekrasnih svitanja koja su mi se duboko usjekla u sjećanje.

Da li si ikada kao DJ podilazio publici, tj. jesi li ikad pustio u nekom svom setu stvar koja se tebi osobno ne sviđa ali smatraš da ju publika voli?

Stojim iza svega što radim, puštam i radim glazbu kakvu bih htio da i meni puštaju kada sam u klubu. Podilazim jedino u smislu da ću na najbolji mogući način pokušati prezentirati glazbu koju puštam, preteći reakcije ljudi i dojam cijelog ambijenta u kojem sviram, and *I like it deeeep...*

Necistoce u Ecstasyju

Na žalost, teško je naći točne i svježije podatke o sastavu ecstasyja u Europi. Forenzički podaci iz državnih laboratorija nisu dostupni, a nevladinim laboratorijima nisu dopuštena testiranja.

Podaci dostupni za javnost dolaze uglavnom od samih korisnika te nevladinih i harm reduction organizacija, do kojih se dolazi tzv. E-Z testovima koji ne mogu odrediti točan sastav, ali mogu pokazati sadržaj ili određeni ecstasy neku supstancu kemijski sličnu MDMA, tj. MDEA, MDA, MDMB ili sam MDMA.

Većina ecstasyja proizvodi se u Nizozemskoj i Belgiji i odakle se distribuira širom Europe i svijeta. Naravno, postoje i manji laboratoriji širom svijeta koji, želeći na brzinu zaraditi, proizvode falsificirane tablete s poznatim logoima, no bez ikakve aktivne supstance ili s nekom drugom lakše nabavljivom i možda legalnom supstancom.

Ecstasy.org, koji je obavio mnogo analiza prije no što im je to zabranjeno početkom 1998. i koji slove kao jedan od autoriteta na području plesnih droga, za 1997. iznio je ovakve podatke:

45% tableta sadržavalo je MDMA

27% tableta sadržavalo je MDEA

13% tableta sadržavalo je MDMA+MDEA

dok je ostalih 15% sadržavalo razne kombinacije MDMA, MDEA, kofeina i amfetamina.

Ukupno je u tom testu testirano 68 tableta iz cijele Europe. Pojedinačne i manje analize drugih laboratorija iz prijašnjih godina uglavnom pokazuju slične rezultate - da tableta s čistim MDMA ima cca 45-60%.

The Drugs Information Monitor System iz Nizozemske u svibnju 2000. izjavio je da se kvaliteta ecstasyja poboljšala i da "sadi" 70 % tableta sadrži čisti MDMA, dok je prijašnjih godina taj postotak znao doseći i 30 %!

Situacija u Americi znatno je gora. Budući su komponente za proizvodnju strožije

Često možemo čuti da ecstasy kod nas više nije "onaj pravi" već da se na tržištu prodaje razno "smeće". O pravom ecstasyju, tj. MDMA već je dosta toga poznato i napisano, pa ćemo se ovdje osvrnuti na "smeće", tj. na supstance u tabletama ecstasyja koje nisu MDMA, kratko, nečistoće.

kontrolirane, a i sami zakoni su strožiji, većina ecstasyja ne proizvodi se tamo nego se uvozi iz Europe. Zato ni ne čudi koliko se supstanci može naći kod njih, jer se tamo često proizvode lažne tablete sa lakše dostupnim sastojcima.

Na Dancesafeu, od 49 tableta analiziranih u prosincu 2000. samo 32% sadržavalo je MDMA, 12 % DXM, a ostale su sadržavale razne druge moguće kombinacije metamfetamina, efedrina, kofeina, ketamina, MDA itd.

Od 250 tableta iz različitih zaplijenjenih pošiljki '98. i '99. u Kanadi 23 % je sadržavalo MDMA, 25 % MDMA s dodacima (kofein, efedrin, pseudoefedrin, DXM, metamfetamin), a ostalih 52 % samo MDA ili MDA s drugim dodacima.

Što je Što?

Razlikovati MDA, MDMA i MDEA teško je čak i iskusnom korisniku droga. Naravno, sve ovisi o dozi.

MDA djeluje više kao amfetamin, uzrokuje hiperaktivnost, hipertenziju, ubrzani rad srca i može imati psihodelične efekte ("halove"). Stimulativniji je i traje duže. Za MDA je dokazano da uništava neurone.

MDEA ne uzrokuje takvu euforiju i "špicu" kao

MDMA, tj. "blaži" je, traje kraće, a veće količine djeluju slično heroinu - osoba je troma, teško fokusira pogled i inertna je.

Kofein, efedrin (lijek za astmatičare) i pseudoefedrin (lijek koji olakšava disanje kod gripa i prehlada) u količini u kojoj se nalaze u ecstasyju djeluju blago stimulirajuće i bez nekih očitih efekata.

Amfetamini (speed) i metamfetamini (često isto nazivani speedom, ali toksičniji od amfetamina) uzrokuju hiperaktivnost, nemir i blagu euforiju koju je lako razlikovati od MDMA-euforije. Nema osjećaja ljubavi i sreće kao kod MDMA i traje duže.

DXM je sastojak nekih sirupa protiv kašlja. Visoke doze mogu uzrokovati mučninu, vizualne i audiotivne halucinacije, probleme sa motorikom i "zakucavanje". Ne proizvodi energiju i ne potiče na ples. Šanse za doživljavanje toplinskog udara su na partyju veće na DXM-u jer u većim dozama sprječava znojenje, koje je neophodno u takvoj vrućoj okolini.

Još je veća opasnost od udara ako je uz DXM konzumiran i MDMA jer se oboje razgrađuju istim enzimom u jetri. Tako jetra ne može razgraditi nijedan kako treba, a opasnost od toplinskog udara u vrućem i zagušljivom prostoru kluba je znatno povećana.

Ketamin je nekada korišten kao anestetik, a sada je još zadržao svoju primjenu samo u veterini. Njegovo djelovanje ovisi o dozi i psihičkom stanju osobe koja ga konzumira, no, općenito uzrokuje halucinacije, auruoriju, zbunjenost, dezorijentaciju i "odvajanje od zbiljskog svijeta". Često izaziva mučninu i povraćanje. U Velikoj Britaniji, a vjerojatno i ostatku Europe, može se naći u tabletama "ecstasyja" pomiješan sa stimulansom efedrinom.

POSEBNO UPOZORENJE

Već se neko vrijeme mogu pročitati vijesti o smrtnim slučajevima na partyjama u Americi i Španjolskoj uzrokovanim konzumiranjem tableta s PMA.

Na žalost, takve vijesti posljednjih nekoliko mjeseci stižu i iz Danske, Norveške i Austrije, a

nedavno je i sličan smrtni slučaj zabilježen u susjednoj nam Sloveniji.

PMA je supstanca koja u manjim dozama (do 50 mg) ima efekt sličan MDMA, ali nešto blaži i treba mu oko pola sata duže da počne djelovati. Samo malo veće doze naglo povisuju krvni tlak, puls i temperaturu tijela što nerijetko izaziva unutarnja krvarenja i smrt.

Dakle, netko može uzeti jedan "ecstasy" sa PMA i nakon sat vremena uzeti drugi misleći da je preslab, a to bi već mogla biti smrtonosna doza PMA.

Uzimanje više tableta ecstasyja u kratkom roku može ozbiljno ugroziti zdravlje i život, i ako sadrže MDMA, a pogotovo PMA. Koliko je do sad poznato, takve tablete su bile s logoima slona ili Mitsubishija (u Austriji je nedavno zaplijenjeno 4478 PMA Mitsubishija).

Neki urbani mitovi o sastavu ecstasyja

Ima li heroina u ecstasyju?

Ne.

U laboratorijima diljem svijeta analizirano je stotine ecstasyja. Ni u jednom nije nađen heroin. Ako netko i kaže "kako je sigurno bilo heroina" u bombonu koji je pojeo, moguće je da je u njemu bilo MDEA ili neka druga supstanca, da je previše očekivao od MDMA ili mjesta, okoline gdje je bio ili je pretjerao sa količinom. Ili sve od navedenog. No, sasvim sigurno heroin nije.

Ima li kokaina u ecstasyju?

Cijena, djelovanje kokaina uzetog oralno... Ne treba puno razmišljati.

Ima li otrova (mišomora) u ecstasyju?

Ni to nije nađeno, osim u jednoj tableti koju je zaplijenila nizozemska policija u siječnju 2000. Nađeno je, uz MDMA i 8 mg strihnina, no ta doza ne bi bila smrtonosna. To je do sada jedini takav poznati slučaj, a neki razuman razlog zašto bi proizvođači/dileri stavljali otrov u ecstasy jako bi ubili svoje buduće kupce teško je smisliti.

(jasna)

Kako citati recenzije partyja?

U nekoliko navrata susreli smo se s prigovorom da u naše recenzije partya previše osobne i nedovoljno objektivne. A što je to zapravo objektivni prikaz partya? Na party poslati nekolicinu znalaca koji će detaljno opisati što i kako DJji pušta, prostor, light i slično te sve skupa začiniti ocjenama od 1 do 10. I fotografijama golihšavh djevojaka (kao mi na naslovnici)? Bi li nam takav prikaz mogao reći kakav je party bio? Sumnjam.

Svaki je party na neki način priča u kojoj sudjelujemo svi mi. Organizatori pripremaju dio priče, DJ je tu da nam priča svoju dio priče, a ključne stranice ispisuje svatko od nas partygoera. Recenzija je samo dio te priče, "prepričan" od strane autora – koji se ne mora slagati sa pričom nekog drugog. Prioritet recenzija u PLURU je dati uvid upravo u *vibe*, atmosferu partya – vjerojatno najvredniji element koji svaki party čini jedinstvenim i koji nije moguće "objektivno" opisati, a da se ne izgubi do neprepoznatljivosti.

Naravno, "ući" u atmosferu na partyju nije uvijek moguće i često nismo svi za to raspoloženi. Ponekad nam se desi da iz raznih razloga ostanemo izvan doživljaja i vibre. Znači li to da će tada recenzija partyja biti negativna? Ne uvijek; vjerojatnije je da tada nećete ni naći recenziju u PLURU.

Jer ne uspeti ući u atmosferu partya skoro je isto kao i da ne biti tamo.

Ako ste vi bili na kakvom partyu i želite to podijeliti – pišite.

Umek@Vega, Osijek

Iskusniji partygoeri imaju već razradene rituale odlaska na partyje, pogotovo ako se isti održavaju na dobro poznatim lokacijama. U osječkom slučaju, bitan dio rituala zauzima odlazak na skoro već službeni pre-hour u klubu Stage. Tu večer pred Umeka zatečena je već veselija ekipa od cca 50 ljudi, pod vodstvom rezidenta DJ Omerna, koji je kao i uvijek bio u elementu i vozao nas lagano u četvrti. Stage već sam po sebi daje atmosferu partyja, pa čak i oni što nisu planirali poći na Umeka, na kraju su se predomislili. Malo iza ponoći, prikupljamo se i polazimo put kluba Vega.

Neugodno smo se iznenadili kada nas je po dolasku pred klub dočekala tišina, no nakon početnog šoka uvidamo da to znači da je party ipak *indoor* suprotno najavama.

Nekoliko narednih minuta provodimo u mukotrpnom probijanju do pozicija za plesanje, što u našem slučaju znači odmah ispod stagea. Uspjeli smo uloviti posljednjih nekoliko minuta što je puštao DJ Sly, koji kasnije uzео mikrofon, pozdravio publiku, i tada je nastao vrisak, pljesak i bljesak... Nije uspio ni najviti Umeka, a osječka publika je već bila u deliriju.

Dakle, u 01.30, na scenu stupa DJ Umek... u običnoj tamnoploj majici, sa neakvim malim likom odnapijred, pomalo raščupan i sa veelikim osmjehom na licu.

U skladu s uputama za čitanje recenzija, nećemo puno komentirati glazbu, samo ćemo reći da tijelo vaše izvjestiteljice reagira samo na ono što je dobro. A reakcija je bila strašna.

Nakon nekoliko stvari, odlična atmosfera počela je uzimati svoj danak, a loša, do na mahove nepostojeća ventilacija čini da je kisik najtraženija roba na flooru.

Doslovce su svi bili mokri do kože... plesalo se u ogromnim količinama, pilo se u ogromnim

količinama (voda, naravno), znjoliko se u ogromnim količinama. Unatoč tomu, nitko se onda baš nije pretjerano žalio, obzirom da je stav slavonske publike da se za Umeka ipak malo isplati žrtvovati.

No, i PLURUovi izvjestitelji su ljudi, tako da povremeno moraju izaći na svjež zrak. A ako usput preuzimaju i dijeljene špičinih flyera i informacija o Špiči, ubrzo ispada da ni chill-out baš i ne pruža toliko odmora. Svejedno, nije nam bilo žao.

U neka doba vratili smo se na floor i odslušali kraj Umekovog seta, koji je nastupio oko 05.00. Nakon Umeka, floor preuzima jedan DJ iz Tuzle, čije ime vas plavokosa izvjestiteljica nije uspjela zapamtiti niti nakon višestrukog ponavljanja. Dakle, Tuzlak je vratio set na tri gramofona, ali nama izbor glazbe baš i nije najsjajnije sjeo, pa je sve vuklo na pilanu, a izgledalo je da mu odgovorne osobe baš nisu najsjajnije podesile baseve, ili točnije, da su ih podesili pre-sjajno, jer se sve treslo, a niti našim ušima nije bilo svejedno. No, mnogi su plesali i dalje, ali ipak smo uočili da su mnogi otišli svojim domovima po završetku Umekovog seta.

Oko 08.00 proglasili smo kraj današnjeg provoda i otpuili se kući. Sve u svemu, vrlo dobro gostovanje slovenskog DJ-a i jedan od boljih slavonskih partyja u posljednje vrijeme. Slavonski Koeficijent Umekovog Gostovanja (SKUG) – 72% (Romana)

Beatology- the 50th lecture 22.6.01, Sea Star Club, Barbariga

Vjerujemo da mnogi od nas s nestrpljenjem iščekuju ljetne mjeseca kako bi nakon duge zime napokon proveli noć plešući pod bistrim zvjezdanim nebom. Dodamo li tom raspoloženju i zanimljiv lineup te dotad nepoznatu party lokaciju, brzo ćemo zaboraviti da su nam pronalazanje te iste lokacije malo otežali momci u plavom, taj dan prisutni u okolici u prevelikom broju iz razloga posve nebitnih za partijnersku populaciju.

Beatbull je za svoj jubilarni 50.party odabrao zaista fenomenalno mjesto, koje je i bez velikih sound/light izmotavanja u potpunosti ispunilo sva naša očekivanja. Posebice se to odnosi na open air floor, koji je pokrenula Roberta starijim acid/trance stvarima, izazivajući nostalgicna prisjećanja na vremena kada je "kiseli" zvuk bio prisutniji na partyjima. Nakon nje Ogi krece tvrde i nakon cca. dva sata vožnje prepušta volan, pardon, gramofone Kanzyanima, koji započinje tech houseom. Za vašeg izvjestitelja, to je ipak bio preveliki šok, a ujedno i jasan znak da bi trebali izvidjeti što se zbiva i na drugom flooru. A tamo smo u međuvremenu propustili Rolla, te je već započeo pržiti Duke, unatoč prvobitnim najavama, prema kojima je on trebao puštati na vanjskom flooru. Stvar je međutim ispala zapravo vrlo dobro, jer je set prilagođen zatvorenom klupskom prostoru odgovarao ekipi u tolikoj mjeri da se ovaj floor mogao slobodno nazvati i "no air floor". Nakon Dukea, Make nastavlja uz tvrdi techno trance, muku mučeci sa iglom na jednom od gramofona. No, čak ni ta jedna vrludava igla nije uspjela pokvariti dobar *štimung*, kojega kasnije samo malo razbija Sito

Garcia nešto lakšim i komercijalnijim setom.

Istovremeno na vanjskom flooru, Kanzyani završava svoj 3-turtable set i Sforzina beskompromisno počinje tvrdim tribalom, svakom novom pločom mameći osmijeha na licima svih na flooru. Zatvaranje vanjskog floora u 7 ujutro neke upućuje prema izlazu, dok se najveći zaljubljenici upućuju na unutarnji floor na vrlo dobar set Vladya, koji je pokazao da je bez problema mogao dobiti i zahvalniji termin. Vlady je bio ujedno i zadnji na repertoaru, s obzirom da se Simon iz Pariza nije pojavio. Sveukupno, na partyu se skupilo neznatno više od 1000 ljudi, uglavnom onih koji su se došli zabaviti. Naravno, kako na svakom partyu, tako se i ovdje našla nekolicina faca koje... pa, hajde da budemo pristojni i kažimo samo da nam nisu baš bile po volji.

Jednu od zanimljivosti ne samo ovog, nego i većine drugih partya, koja već niz godina konstantno zbunjuje vašeg izvjestitelja, predstavlja određena vrsta ljudi koja mahom provode svoje vrijeme oko DJa, tražeći da im ispuni najčešće bezveznu glazbenu želju ili pak osjećajući neodoljivu potrebu stalno dolaziti čovjeku te mu stiskati ruku, ljubiti ga, kopati mu po torbi s pločama i slično.

Nadalje, kada smo već krenuli u nabiranje manje privlačnih zanimljivosti s ovog partyja, prisjećamo se i ekipe koja je, okupljena u krug, zavijala kao na nogometnim utakmicama. To nas je navelo da se prisjetimo kako je ovaj klupski prostor u svojoj prvobitnoj namjeni bio zgrada namjenjena smještaju konja, ali u duhu PLURA, ostavićemo našim čitateljima da sami dovrše uju pomalo zločestu analogiju.

No, daleko od toga da je tih par pojedinaca uspjelo pokvariti ukupno gledajući vrlo pozitivnu atmosferu, zahvaljujući kako cool mjestu tako i vrlo dobroj glazbi te jos boljoj reakciji publike. Beatbull je s vrlo dobrim uspjehom položio svoj 50. ispit: u postocima, prostor dobiva najviše – 85%, sound & light nešto manje – 75%, ekipa lagano spušta dojam s 70% a mjezza ga diže s 80%, pa se sve to skupa svodi negdje na..

Prilaznost kolegija beatologije (PKB): 77% (Koma)

Jeff Mills @ Perfection, 29.06.01, The Best

Vjerojatno nijedan party u zadnje vrijeme nije izazvao toliko zanimanje širokih narodnih masa zbog gostovanja

jednog jedinog DJ-a. Da budemo iskreni, očekivali smo Maximum #2, barem što se tiče organizacijskog dijela predstave. Srećom, realizacija naših očekivanja je izostala, a glavnog floora bila je osigurana adekvatna alternativa – napokon otvorena terasa. Kratki pogled na centralni, unutrašnji floor neposredno nakon ulaska (svirao je Cet) uvjerio nas je da terasa i nije tako loš izbor. Naime, na podiju nije bilo mjesta ni za vjevericu osrednje veličine (što je, prema stručnoj literaturi, 15-20 cm), a vloga se mogla hvatati u boce, kondenzirati i prodavati dehidriranim posjetiteljima. Stoga su se terase nametale kao jedini logičan izbor, a inače su bile lukavo organizirane: na jednoj od njih postavljen je video-zid namijenjen live prijenosu Millsovog seta, dok je drugi služio kao otvorena alternativa techouserima. Na zlosto, upravo na toj lokaciji bilježimo i jedan dosta neugodan organizacijski gaf: usred Patrikovog seta na "lijevoj" je terasi... nastalo strujanje! Stvar je sredena desetak minuta kasnije, ali organizatora spašava sretan timing... ovo vjerojatno ne bi tako blago "spotnuli" da se desilo dva-tri sata kasnije, usred centralnog dijela tulumu. Patrika je naslijedio Allen Storzina, s jačim naglaskom na techno u svom setu, iako je taj set sadržavao svega i svačega. Ali ne onako "čušpajzasto" nabacano u jedan lonac, nego fino složenog i poredanog, kojemu se u svakom trenutku znalo što je glava, a što rep. No, natrag na onom dijelu terase na kojemu se prenosi Millsov set, bili smo svjedoci jedne zanimljive pojave. Kako nas zanima koji je ono mudrac s likom Neđžada Haznadara puštao na toj terasi prije Millsa? Njega smo naime slušali i

u tim i o pogledavali na video-prijenos da nam ne bi prokako "main event of the evening", u jednom trenutku uočili

Ceta kako prepusti floor Millsu, ekipa je na terasi podiviljala, ali naš je Neđžad nastavio. Evo još samo ovu stvar. I još jednu. Dobrih desetak minuta Millsa na ekranu i slušali anonimnog tupamarosa! Da se razumijemo: poštujuemo želju svakog DJ-a da suvislo završi što je započeo, ali uzimati set Millsu, zbog kojeg je većina ljudi i došla na party?!? Kao da mi sada u sobu ude Dostojevski, ponudi da će napisati svoj pogled na party (Khm... dobro, zanemarimo bolesnu nemogućnost događaja...), a ja mu kažem "evo samo da završim ovaj pasus"?! Ma koji pasus? Diži se, ljencino! Donesi ču'ekavu kavu i papuču! Stravično nešto. Sreća njegova što je to bio techno-party, a ne rock koncert jer inače čovječuljak ne bi živ izišao sa stagea! A sad Mills. Što je taj sve nadrobio unutra: techno, minimal, vocal house, trance... nevjerojatno nešto. Oni koji su ga odlučili slušati u unutrašnjoj klubu bili su zakinuti za pogled na velemajstora: dakle, taj pleše po gramofonima, mekanim, gipkim pokretima vadi i vraća ploče u kutiju, miksa (naravno) apsolutno bez greške, umiksava sve i svašta, "šilji" po TR909, nijednom od svojih tri gramofona ne daje ni minute predaha, spaja stvari koje ni u najgorem ludilu ne bi promislili pustiti zajedno... ukratko - tehnički fantastičan! Nije se odlučio za radikalni set sastavljen od hrpe dvadesetsekundnih fragmenata (kao poznati "Live at Liquid Room, Tokyo"), išao je nešto laganije i tehnički briljirao. Umjetnički... eh, to je već druga priča. Malo je to teško opisati: pojedini su dijelovi seta bili fenomenalni, toliko dobri da smo htjeli predložiti Špići flyer o Jeff Millsu. Znae ono: "dok slušate Millsa sjetite se da pijete vode, sjetite se gdje ste i općenito... sjetite se... bilo čega". Ali s druge strane, bilo je i ne osobito ugodnih iznenađenja: u par navrata usred seta jednostavno je stao, napravio par sekundi pauze i krenuo s nečim sasvim novim... "Derrick May sindrom", prokomentirali su neki upućeniji analitičari. Četv koji djeluje kao "znam da sam vježbada i da stav mi se diviti što god napravio, pa mogu što me volja". Pred kraj je doista malo zaplilo, a sve skupa... Hah, da nam je netko pustio snimku bez bilo kakvog uvoda ili objašnjenja, rekli bi da je riječ o nekom vrlo iskusnom i tehnički

kvalitetnom DJ-u koji je snimljen kako pušta na sestrimno kućnom tulumu. Solidno, ali daleko od Millsovog pravog izdanja. S druge strane, na "video-terasi", nakon Millsova prijenosa dirigentsku je palicu preuzeo E-Base, solidno, tranceoliku, u svom stilu, ali ne i dovoljno dugo za punu ocjenu - peta je ura tradicionalan trenutak u Bestu za zatvaranje terasa, pa smo se premjestili na centralni floor, na kojemu je žario i palio Petar Dundov. No moramo reći kako je ipak sve to uzalud ako nemate dovoljno zraka - neophodnog za ples na takvu muziku. Dundova zamjenjuje Dario, koji nas odmah na početku seta, kao i prošlog tjedna pita "Do you like your bass?". Srećom, ovog puta je izostala reakcija publikuma u obliku vrištanja. Ostatak je djelovao manje ili više u redu, ali umor u suradnji sa zagušljivim okruženjem sve je više uzimao maha, pa nešto prije sedme ure zaključismo ovo večer. Sve u svemu, terasa saves the day, tako da sinoćnjem događaju pridružujemo brojku od 82%.

(Sergio Peglone & Dino)

Omegaritam@Aurora, 13.07.01.

Prije nego započnemo s recenzijom - jedno retoričko pitanje: kako v lasnici kluba očekuju da će ga neupućeni uopće pronaći? Strani turist, na primjer. Ako ste ikada bili u Aurori znate da se do nje dolazi čudnim, nelogičnim, naglim skretanjem s glavne ceste na skrivanu zbirnicu malo nakon pozdravne primoštenke table (barem za one koji dolaze iz smjera Splita). Do sada je na betonu bila strelica koja je označavala to legendarno "skretajuće" mjesto, ali nakon recentnog postavljanja novog asfaltnog sloja na cestu - rečeni je marker nestao. Ukratko, čak smo i mi, koji Auroru obidismo nekolicinu puta do sada, uspjeli dva puta promašiti. Glavni se happening odvijao na velikoj Aurorinoj terasi, koja je u vrijeme našeg dolaska, negdje oko 02h ujutro, bila ugodno popunjena. Tko je ono rekao da se Dalmatinci na partijama ponašaju drugačije od Kontinentalaca? Bio je u pravu. I to više u bipolarnom, nego u nekom strogo negativnom smislu. Crna strana: lupili smo u zadnjih godinu dana oko 1,500 fotografija na zagrebačkim i inim partijama, i nikada, ali ama baš nikada do sada nismo imali niti jednu neugodnu scenu gledi toga. Aurora: two points. To vam otrplike izgleda ovako: slikate grupu

otfotku nekolicine ljudi koji plešu, stiže nabrijani, nabildani tip (tzv. "čelavac") i kaže nešto poput... - Čuj, prijatelju, zadnji put si mi od šest slika s partija curu objavio na pet - Ali ja nisam bio ovdje na zadnjem partiju - Šta, ne slikas ti za Auroru? - Pa ne baš... - Onda još gore! - Gore od čega? - Slušaj, prika, nemoj mi se praviti pametan, razbiću i tebe i aparat - Dobro, sve je u redu, a koja ti je od ovih sa slike cura... da je znam izbjegavati - Izbjegavat ćeš ti meni šaku ako te ja dovatim. Ne bi se zakleli, ali čini nam se da je u smirvanju situacije dosta utjecala i osobna nam fizička pojavnost koja uključuje pojedinca od 195 cm visine i stotinjak kilograma žive vage. No, ima i suprotnih primjera: uperite fotoaparat u dvije prijateljice, one to uoče na vrijeme i već u sljedećem trenu - spontano poziraju. Slatko. Pozitivan oblik ispoljavanja dalmatinske srdačnosti. Uglavnom, oko dvojke već su svirali glavni gosti večeri, Francuzi Jean Marie Kone i njegov prijatelj, perkusionist Manu Locole, a taj je njihov zajednički set bio malo... hm... čudan. Isprekidan. Nepeva, terasa kajgana svega i svačega: od housea, tech-housea, trancea, technoa... i većinu vremena za nijansu presporo u odnosu na ono što je ljudstvo tražilo i potrebovalo (ili se barem nama tako činilo). Manu Locole je u par navrata svojim "mlatitimpanskim" bravurama izmamio osmjeh i pljesak posjetitelja, no sve skupa uzevši - taj nas nastup nije pretjerano oduševio. I premda bi zlobnici mogli reći kako je ovaj dvojac, barem s obzirom reputaciju koja ih prati, malo podbacio, od srca pozdravljamo činjenicu što im je nastup bio sponzoriran od strane Simpe. Mislimo kako je ovaj koncept jedno od rijetkih kvalitetnih rješenja koja mogu omogućiti kontinuirano dovođenje velikih imena na (uglavnom) male hrvatske partije, a istovremeno i kvalitetno ciljana reklama, pa stoga - "bravo Simpa" i "VIPNet... na tebi je red". Nastavio je Pero-Fullhouse, u početku sporo kako ne bi napravio preagresivan prijelaz u odnosu na JMK-a, ali kasnije sve češće i povezanije. Vro dobar set, prava šteta što je zora već bila na vratima, pa je Pero, u maniri pravog domaćina, pustio za gramofone Ivana Komlinovića, koji je u Aurori bio ne samo u svojstvu DJ-a, već i jednog od najzaslužnijih za izlazak "Techno.hr" časopisa na svjetlo dana. Također dobar, uglavnom tekhauserski set koji u nismo, nažalost, poslušali do kraja, jer vrijeme je bilo za put kući. Uglavnom, ambijent odličan, ekipa... s manjim iznimkama vrlo dobra, glavni gosti benevolentno prolazni (plus dva), ostatak glazbe vrlo solidan, organizacija bez zamjerke - sve u svemu... Peglačko-Dalmatinsko Gostovanje (P-DG): 71% (Sergio Peglone)

Meet Me, 13.07.01, Zeleni Gaj, Slovenija

Zasigurno smo svi mnogo puta imali lijepe snove, ali posebna su rijetkost oni kod kojih se još nekoliko sati nakon buđenja pitamo jesu li se zaista dogodili. Znete već... tek što usnete u ranim jutarnjim satima, a već vas napadno bude sunčane zrake, uporno se pokušavate vratiti u onaj svijet što ste sanjali, pa kada vam to na poslijetku ipak ne uspije, ležite još neko vrijeme vrteći si u glavi sve kadrove po nekoliko puta, sve dok čaroliju konačno ne razbije netko od roditelja pozivom na doručak.

Uspoređivati party sa snom? Zašto ne? Konačno, već smo rekli da je svaki party na svoj način priča, koja može biti već onakva kakve priče jesu... a u slučaju Meet me partyja, bili smo likovi jedne prekrasne osmosatne bajke.

Već sama činjenica da ste na partyju u drugoj državi daje cijeloj stvari neki čudan touch; dok putujete, stotine neodumica ali i pozitivnih slutnji se vrte po glavi; kada se nađete na licu mjestu, shvatite da su ljudi na partyju drugačiji od onoga na što ste inače navikli... Zaključujete

- našavši se na meetingu u bjelogoričnoj šumi, uz dekoracije koje su temeljito zašle u psihodeliju, smisao za realnost postaje doista upitan. Mi smo ga ostavili još negdje na izlasku iz Rijeke, te ga ni osrednja muzika ne bi mogla povratiti. A muzika je bila sve samo ne osrednja...

S tek omanjom dozom skepse - jer, napokon, ne želimo patiti od imena i etiketa - sline su se ipak cijedile na spomen glavnih zvijezda te ljetne noći - Richie Hawtin aka Plastikman i Jeff Mills. Uz njih dvojicu, talijanskog antitalenta Fabrica, te već ustaljeni ali kvalitetan slovenski paket imena poput Psiho, Veztax i Bizzy u techno areni, gluho noć i pro hladno jutro su obojali i zvukovi house

arene i svijeta trancea. Houseoidne tonove smo prečuli - jednim dijelom smišljeno, a drugim igrom slučaja - pa se stoga ne smatramo osobito kompetentnima da sudimo o njihovom uspjehu. Neki kažu - atmosfera na tom flooru je bila simpatična - a mi, sudeći po atmosferi na druga dva floora, ne vidimo razloga da im ne vjerujemo.

Šaroliko psihodeličan, pod neonkama lucidno svijetleći trance floor je ugostio legendarnog nam Frajmana - kojeg smo, također, uslijed slovenskih serpentinastih cestovnih neprilika, uspjeli propustiti. Ipak, Ganesh, Gaby i Chrisma su nas slatkastim zvukovima opuštajućih poskočica hipnotično nagnali na izljeve ljubavi - koji su se, između ostalog - manifestirali kroz nekontrolirano klikanje foto aparatom. Čuti kaotično - psihotičan trance zvuk očišćen od komercijalnih progresivnih primjesa je zaista užitek. Iako smo naginjali kl partijansrima preplavljenu techno flooru, trance je konstantno predstavljao utočište za relaksaciju tijela i uma.

Jedno od inspirativnih sjećanja se veže uz PLURasto nabrijanu riječanku (čiji je spis identitet zadržati za sebe iz nepoznatih nam razloga) koja je u jeku oduševljenja Chrismi uručila poruku sadržaja: "Ti si carl!" i zaista je nebitno što je mala vjerojatnost da je on, nijemac po krivnoj jezičnoj liniji, shvatio što je čipateljica htjela reći - jer bitna je namjera!

A na, po mnogim mjerilima, glavnom flooru, odvijao se dinamičan maraton s pozamašnim oscilacijama. Nakon konjičkih utrka već spomenutog Fabrica (aka Fijasko), masa je preplavljena uzdasima olakšanja koji su doplovlili na plastičnim kanadskim krilima. Neupitno je da ljudi vole Richijev zvuk - no jednako je bitno reći i da njegov, bez sumnje nadahnajući zvuk voli ljude. Turbulentno moćan, simpatični Hawtin, između ostaloga poznat i kao (uz John Acquavivu) pokretač poznatog PLUS 8 Recordsa, je osvojio masu punim, masivnim, ali i poletnim tonovima, da bi naprasno zamrl u muk oko 3 sata izjutra.

PLURovski natrojeni kakvi jesmo, špekulacijom smo došli do objašnjenja da se vjerojatno neki zalutali raver poigrava osiguravcima. U duhu te sanjarski obojene noći - mi mu sve opraštamo!

Nedugo zatim, Taotech ljudi odstranjuju zalutalog (imaginarnog) ravera a Hawtin zamijetno spušta pitch da bi predao prijestolje

detroitskom djetetu druge techno generacije - a kome drugome nego Jeff Millsu? Što reći o ovom majstoru već dobro poznatog pedigreea a da ne probudimo buru negodovanja? Palo nam je na pamet pozvati se na Peti Amandman, o čijoj vjerodostojnosti na slovenskom tu jako malo znamo, ali koji naoko itekako ima smisla budući da je predsjedajući američkog državljanstva. A opet, slijedeći PLUR - nema smisla kukavički se izvlačiti (obrati pažnju na "P" i "L", a naročito "R" u definiciji PLURa), pa stoga recimo da su se dotični članovi posade za Millsova seta uputili prema trance flooru, dok je ostatak ekipe odlučio dijeliti vodu uneređeno - uzdrhtalim primjercima vrste "ovako NE IZGLEDATI na Rave partyju", dajući tako ljudsko - DrogArtovski - Špica doprinos već razdanjenoj atmosferi. Ne osporavam Millsovu veličinu i značaj uopće - štoviše, s tehničke mi strane priznajemo umješnost na visokoj razini, kao i prikrivanje grešaka brzinom munje. A grešaka je bilo - što je za ovog Nedodirljivog (naime, pristup dotičnome je vrlo apsolutno nemoguć uslijed već karakterističnih mi zabrana približavanja u krugu od x-na-entu metara) velika podosta začuđujuće. Špekulacija broj dva - ako je suditi po učestalosti grešaka ostalih izvođača te noći - zalutali (imaginarni) raver se poigravao i oko monitora. Mi mu opraštamo - a oni za dečkovima?

Nakon podosta uspravljajućeg detroit techna (na kakav smo inače navikli s pitchem usmjerenim u + smjeru) i pokojeg zbuđenog češkanja po glavi uslijed hitić ispada - dobro jutro nam je zaželo Bizzy. Tehnički nedorađen, izborom ploča podosta prosječan, od umora odvrnjenye noge živopisno umaskiranih partijanera probudio je

jedino poprilično brutalnim beatom. Ostavivši nas indiferentnima, probudio je u nama i pitanje: "A što se desilo s Dojaja s kojim je u dvojicu trebao nastupiti kao Temponauta?" Špekulacija broj tri - zalutali (imaginarni) raver je uprilicou otmicu. A kako i ne bi uz toliku koncentraciju droge? No, mi mu opraštamo - treća sreća.

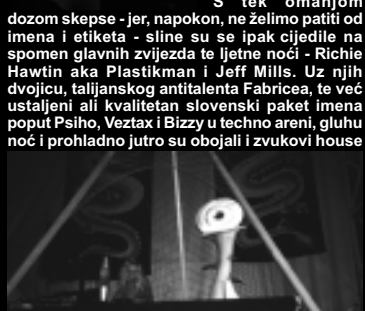
Na poslijetku se na stageu pojavljuje Psiho - iz kojeg izbija optimizam kakav samo možete poželjeti od DJa. Raznajemo - zalutali raver nije imao ništa za zavjenu umotanim srednjim prstom lijeve ruke usprkos kojem je Psiho solidno odvrtno na tri dečka. Industrijski težak, bombastičan, ne zaboravljajući ostati u kontaktu s publikom (koliko je to moguće pri miksiranju na tri gramofona),

iscijeđeni partijaneri ne moguće ostati ravnodušni.

Sva spomenuta čudeša i padovi (koje im mi, pogadate opraštamo) rastegnuše

osmjehe na naša lica, te se zaputismo iz bajkovitih šuma put Lijepje naše. Kao i po ulasku u Sloveniju, tako nas i na izlasku istjeraše iz našeg prometala - što još jednom oslikava restrikciju PLURa u odnosima ravera i uniformiranih spodoba. Njima ne opraštamo... Sjedeći na kuli s pogledom na tek probuđeni grad i luku u kojoj jedva da je usidren koji brod, u nama se i dalje pretakao optimizam sličan onom Psihovom. Onaj stari techno se neće vratiti. Prošlo je njegovo vrijeme. Jutarnja kava ispire okus Red Bulla. Onog starog Ravea gotovo da nema. Čini se da je umro. A opet, naš san se ponovno obojao veselim bojama... Na valovima nekog evoluiralog, a ipak ne manje vrijednog zvuka, pod živahnim lampama, okruženi lucidno opijajućom scenografijom nekog novog svijeta, otkrismo koliko smo postali usamljeniji nego što bijasmo nekada. No, spona zajedništva nije nestala - postala je istancanija, rjeđa, i samim time vrijednija. Daleko je sve to od snova koje smo sanjali u djetinjstvu, ali je obećavajuće, vraća nadu... Utoliko svoj magičan san nasosimo i u zbilji - iako nas je jedna riječka mama prenula pozivom na doručak...

(Blue Fusion & Strangelove)

Richie Hawtin @ Meet Me

